

עת"א 1812/04/22 - מתנאל נחמני נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 1812-04-22 נחמני(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני	כב' השופטת רננה גלפז מוקדי
עותר	מתנאל נחמני (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירת אסיר (להלן: "המבקש") להורות על שחרורו המנהלי.

המבקש טוען בעתירתו כי נגזר עליו מאסר למשך שלוש שנים ו-3 חודשים ובהמשך הודה והורשע בתיק נוסף בגינו נגזרו עליו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות (להלן: "התיק הנוסף"). לטענת המבקש, הודה והורשע בתיק הנוסף לאחר שבירר עם גורמי שב"ס ולאחר שנאמר לו באופן ברור כי הוא יקבל קיצור מנהלי. בדיעבד התברר לו כי החוק שונה ואסירים שנשפטו לעונשי מאסר של מעל 3 שנים לא ישוחררו בקיצור מנהלי. המבקש טוען כי לא ידע זאת ולו היה יודע, לא היה מודה בתיק הנוסף. לדבריו, וידא עם גורמי שב"ס מה יהיה מועד הקיצור המנהלי לגביו, עוד קודם שהודה בתיק הנוסף ונמסר לו בבירור כי הוא יכול למסור בבית המשפט, במסגרת התיק הנוסף, את מועד שחרורו המנהלי הצפוי כמועד שבו הוא עתיד להשתחרר. בהתאם לכך גם נקבע המועד שבו יבצע את עבודות השירות, אולם בדיעבד מתברר כי נחקק החוק והוציאו מגדר הזכאים לקיצור המנהלי. המבקש מלין על שינוי החוק אשר פגע בו.

המשיבים טענו בתגובתם כי המבקש מלין, למעשה, על תיקון מס' 57 (להלן: "התיקון") לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971, ביחס לשחרור מנהלי. התיקון הוציא מגדר הזכאים לשחרור מנהלי אסירים השפוטים לעונשי מאסר גבוהים משלוש שנים ועל כן העותר אינו זכאי, על פי התיקון, לשחרור מנהלי. המשיבים טענו כי אין לאסיר זכות קנויה לשחרור מנהלי אלא מדובר במנגנון פנימי של המשיבים אשר קבוע בחוק ואין למשיבים כל אפשרות לסטות ממנו. המשיבים טענו כי עתירת אסיר אינה ההליך המתאים לדיון בטענות כנגד התיקון לחוק או כנגד תחולתו על המבקש וכי ההחלטה אשר ניתנה בעניינו סבירה ובהתאם למסגרת הנורמטיבית באופן שאין הצדקה להתערב בה.

אחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי דין העתירה להידחות.

כפי שטענו המשיבים, שחרור מנהלי אינו בבחינת זכות קנויה לאסיר, אלא המדובר במנגנון אשר נועד לשמירת זכויותיהם של האסירים לשטח מחייה מינימלי ולמניעת צפיפות בבתי הסוהר והוא מסדיר את האופן שבו ישוחררו אסירים טרם סיום תקופת מאסרם, ככל שמתקיימים התנאים המחייבים זאת. מעבר לכך, מועד תחילתו של התיקון לחוק הוא המועד הקובע והוא מחייב גם ביחס למבקש. בניגוד לטענותיו, לא ניתן להחריגו או לקבוע כי התיקון לא יחול עליו. מכאן, על פי התיקון לחוק, המבקש אינו זכאי לשחרור מנהלי.

עמדת המשיבים, אם כך, אשר הבהירו למבקש כי לאור תקופת מאסרו הוא לא יהיה זכאי עוד לשחרור מנהלי לאחר התיקון לחוק, גם אם ישוחררו במועד הרלוונטי אסירים מבתי הסוהר, היא עמדה התואמת את החוק ואין מקום להתערבות כלשהי בכך. במקרה אחר, קיצוני מזה בו עסקין כאן, נדחתה עתירה דומה (עת"א 14035-04-22 אברהם אלרפאיעה נ' שירות בתי הסוהר ואח' (ניתן ביום 27.4.22)).

טענת המבקש כי הסתמך על החוק קודם לתיקון, כפי שאף נאמר לו בבית הסוהר, ובהתאם לכך מסר בדיון במסגרת ההליך הנוסף כי הוא עתיד להשתחרר במועד מסוים שתאם את החוק קודם לתיקון, אינה יכולה להוביל למסקנה המתבקשת על ידי המבקש, כי יש לשחררו במועד השחרור המנהלי קודם לתיקון, זאת בראש ובראשונה כי אין לאסיר זכות קנויה לשחרור מנהלי והדבר תלוי בשורה של גורמים שאין להם קשר לאסיר. מעבר לכך, תקיפת החוק כפי שטוען המבקש אין מקומה במסגרת עתירת אסיר בבית המשפט המחוזי.

סיכומו של דבר, דין העתירה להידחות.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' אייר תשפ"ב, 04 מאי 2022, בהעדר הצדדים.